

Волео је свој град, свој Тешњар, лепоту овог краја. Као човек изузетне ширине и знатижеље Јешко Вујић је много путова по земљи и свету, али се увек враћао свом родном граду да нађе душевни мир на извору Градца, на околним језерима, тишини ваљевских планина.

Мало је људи у себи сјединило све облике које су красиле Јешка Вујића: заљубљеник у историју коју је дочаравао кроз историјски документ, пријатељ књиге и занимљивог новинарског чланка, и у исто време велики љубитељ природе и светски путник још од својих ђачких дана.

Мр Милан Трипковић

ДР ДРАГОЉУБ ДИВЉАНОВИЋ (1920–1989)



Деветнаестог априла 1989. године у Београду се, после дуже и тешке болести угасио живот једног рођеног Ваљевца, вредног радника и научника, Драгољуба-Драгана Дивљановића, пензионисаног професора Ветеринарског факултета у Београду.

Рођен је 22. новембра 1920. године у Ваљеву. Његов отац Коста био је познати ваљевски берберин, мајка Милева била је домаћица.

Основну школу завршио је у Ваљеву, а у Ваљевској гимназији је матурирао 1939. године у једној ванредно вредној и по успеху изузетној генерацији.

Као стипендиста Градског поглаварства у Ваљеву уписује се на Правни факултет у Београду, али студије прекида због рата. После ослобођења наставља студије на Ветеринарском факултету у Београду као питомац Министарства за пољопривреду Србије.

Каријеру почиње на Ветеринарском факултету у Београду као асистент на предмету зоотехника. Убрзо одлази у Мионицу за среског ветеринара, а по укидању мионичког среза премештен је у Ваљево, у ветеринарску станицу, где мало касније постаје њен управник. Потом прелази у градску кланицу, где прво обавља ветеринарске послове, а после постаје и управник кланице. У Ваљеву је једно време обављао дужност ветеринарског инспектора Скупштине општине.

За све време службовања у Ваљеву био је активан на многим пољима: одборник већа произвођача, у два маха члан савета за пољопривреду, биран је за члана савета за културу општине Ваљево, а био је и члан савета Историјског архива у Ваљеву.

Докторирао је на Ветеринарском факултету у Сарајеву 1964. године са дисертацијом „Заразне болести домаћих животиња у Србији у 19. и почетком 20. века”. Хабилитовао је на Ветеринарском факултету у Загребу радом „Истраживање повести ветеринарства у савременој Југославији”, стекавши титулу насловног доцента (1970).

Преласком у Београд 1965. године постаје технички уредник Ветеринарског гласника. Уводи нову рубрику у часопис историја ветерине, и од тада у сваком броју часописа излази по неки прилог из ове области. Изабран је најпре за вишег научног сарадника, а од 1972. године за ванредног професора Ветеринарског факултета у Београду. Због болести 1982. године одлази у пензију. Међутим, своју плодну активност на историјату медицине, ветерине и фармације наставља и после пензиониса-

ња, а један део започетих радова није успео да доврши. До последњег дана прикупљао је податке о Ваљево и околини и штета је ако се ти подаци не искористе, јер су изванредног значаја за историјат града и околине, без обзира на бројност и разноврсност тема.

Дивљановић је сам написао 168 радова, а 48 у заједници са 38 сарадника. Из тога се види да је он био прави колективни радник. Не само да је уживао у томе да са другима ради, него је неке колеге терао да раде, иако је многе ствари могао и сам да уради.

Дивљановић је углавном обрађивао ветеринарске теме, али се доста радова односи на медицину, на народно лекарство и на фармацију, Србије 19. и почетком 20. века.

Највећи број радова објавио је у Ветеринарском гласнику (55), Српском архиву за целокупно лекарство (26), Veterinaria (10), у зборницима научних састанака и саопштења (19), Acta historica, medicinae, pharmaciae, veterinae (12), Vetserumu (14), Сточарству (7), Технологији меса (5), Веснику информативне новине савеза друштва ветеринара и ветеринарских техничара Југославије (2), Гласнику Историјског архива Ваљево (3), Српској академији наука (1) и другим часописима (34).

Ваљево и околина обрађени су у 34 рада, а у већем броју радова који се односе на целу Србију, помиње се и Ваљево.

На страним језицима (немачком, француском и енглеском) објављено је 18 Дивљановићевих радова. То су прилози објављени у бечком ветеринарском часопису, једном француском часопису, часопису ветерине у Копенхагену, затим саопштења на конгресу ветеринара у Солуну, на ветеринарским симпозијумима у Инсбруку, Регенсбургу, Бремену, Берау – у (Швајцарска) у Бечу.

Драган Дивљановић је радио преко 35 година на сакупљању сточарско-ветеринарској-медицинске грађе у Лужници, Дубашници, Јужном Кучају, Старој Планини, Сувој Планини, Пироту, Видличу, Темској, ваљевским планинама, у околину Пољанице, Гњилану и другим местима и крајевима.

Одржао је преко педесет предавања на научним скуповима и састанцима у земљи и иностранству.

Дивљановић је обављао многе функције у ветеринарским друштвима и организацијама, часописима, у земљи и иностранству.

Мало се зна о његовом песничком раду. Још 1938. године је у „Новом средњошколцу” (Вршац) објављена његова песма социјалног карактера посвећена копачима ваљевског водовода. Друге песме писао је, али их није објављивао. „То радим за свој грош и за своју душу”, говорио је овај вредан и скроман човек.

Одликован је Орденом рада са златним венцем, а имао је и велики број признања, повеља, захвалница, плакета и награда.

Борислав Вујић